

Predbežné znenie

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

zo 7. mája 2020 (*)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Dane – Daž z pridanej hodnoty (DPH) – Smernica 2006/112/ES – článok 44 – Vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 282/2011 – článok 11 ods. 1 – Poskytovanie služieb – Miesto daňovej povinnosti – Pojem ‚stála prevádzkareň‘ – Zdaniteľná osoba na účely DPH – Dcérska spoločnosť spoločnosti usadenej v treťom štáte nachádzajúca sa v členskom štáte“

Vo veci C-547/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Vojvodský správny súd Vroclav, Poľsko) zo 6. júna 2018 a doručený Súdnemu dvoru 23. augusta 2018, ktorý súvisí s konaním:

Dong Yang Electronics sp. z o.o.

proti

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory E. Regan, sudcovia I. Jarukaitis, E. Juhász (spravodajca), M. Ilešič a C. Lycourgos,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteňom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. septembra 2019,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- Dong Yang Electronics sp. z o.o., v zastúpení: M. Goj, T. Dziadura, I. Rymanowska a D. Pokrop, poradca podatkowi,
- Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu, v zastúpení: M. Kowalewska, J. Grzebyk, B. Kołodziej a T. Wojciechowski,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna a A. Kramarczyk – Szaadzińska, splnomocnení zástupcovia,
- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: F. Shibli, D. Thorneloe a J. Kraehling, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci R. Hill, barrister,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Siekierzyńska a N. Gossement, splnomocnené zástupkyne,

po vypožutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 14. novembra 2019,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na zažatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu žlánku 44 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, 2006, s. 1), zmenenej smernicou Rady 2008/8/ES z 12. februára 2008 (Ú. v. EÚ L 44, 2008, s. 11) (ďalej len „smernica 2006/112“), a žlánku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) ž. 282/2011 z 15. marca 2011, ktorým sa ustanovujú vykonávacie opatrenia smernice 2006/112 (Ú. v. EÚ L 77, 2011, s. 1).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, ktorého účastníkmi sú spoločnosť Dong Yang Electronics sp. z o.o. (ďalej len „Dong Yang“) a Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu (riadiť Dažového úradu Wrocław, Požsko), vo veci rozhodnutia tohto riadiťa, ktorým bol voži tejto spoločnosti vydaný dodatočný dažový výmer na vyrubenie dane z pridanej hodnoty (DPH).

Právny rámec

Právo Únie

Dohoda o vožnom obchode

3 Dohoda o vožnom obchode medzi Európskou úniou a jej žlenskými štátmi na jednej strane a Kórejskou republikou na strane druhej, schválená v mene Únie rozhodnutím Rady 2011/265/EÚ zo 16. septembra 2010 (Ú. v. EÚ L 127, 2011, s. 1), v tabužke uvedenej v jej prílohe 7Až2, konkrétne v druhom stžpci tejto tabužky pod názvom „Typy podnikov“ uvádza:

„PL: S výnimkou finanžných služieb, neviazané pokiaž ide o pobožky. Kórejskí investori môžu zažaž a vykonávaž hospodársku žinnosž len vo forme komanditnej spoločnosti, komanditnej akciovej spoločnosti, spoločnosti s ružením obmedzeným alebo akciovej spoločnosti (v prípade právnych služieb len vo forme partnerskej spoločnosti a komanditnej spoločnosti).“

Smernica 2006/112

4 Kapitola 3 s názvom „Miesto poskytovania služieb“, uvedená v hlave V smernice 2006/112 s názvom „Miesto zdanitežných transakcií“, obsahuje žlánok 44 tejto smernice, ktorý znie:

„Miestom poskytovania služieb zdanitežnej osobe, ktorá koná ako taká, je miesto, kde má táto osoba zriadené sídlo svojej ekonomickej žinnosti. Ak sa však tieto služby poskytujú stálej prevádzkarni zdanitežnej osoby umiestnenej na inom mieste, než je miesto, kde má táto osoba zriadené sídlo svojej ekonomickej žinnosti, miestom poskytovania týchto služieb je miesto, kde sa nachádza táto stála prevádzkarež. Ak takéto sídlo ekonomickej žinnosti alebo stála prevádzkarež neexistuje, miestom poskytovania služieb je miesto, kde má zdanitežná osoba, ktorá uvedené služby prijíma, trvalé bydlisko alebo kde sa obvykle zdržiava.“

Vykonávacie nariadenie ž. 282/2011

5 žlánok 11 nariadenia ž. 282/2011 stanovuje:

„1. Na účely uplatžovania žlánku 44 smernice 2006/112/ES je ‚stálou prevádzkaržou‘

akákoľvek prevádzkareň iná ako sídlo ekonomickej činnosti uvedené v článku 10 tohto nariadenia, ktorá sa vyznačuje dostatočným stupňom stálosti a vhodnou štruktúrou vyhovujúcou z hľadiska ľudských a technických zdrojov, ktoré jej umožňujú prijímať a využívať služby, ktoré sa jej poskytujú, na jej vlastné potreby.

...

3. Skutočnosť, že prevádzkareň má identifikačné číslo pre DPH, sama osebe nepostačuje na to, aby sa mohlo usúdiť, že zdaniteľná osoba má stálu prevádzkareň.“

6 Článok 22 uvedeného nariadenia znie:

„1. S cieľom určiť stálu prevádzkareň odberateľa, ktorej sa služba poskytuje, poskytovateľ preskúma povahu a použitie poskytovanej služby.

Ak povaha a použitie poskytovanej služby neumožňujú poskytovateľovi určiť stálu prevádzkareň, ktorej sa služba poskytuje, poskytovateľ pri určení tejto stálej prevádzkarne venuje osobitnú pozornosť tomu, či je v zmluve, vo formulári objednávky a na základe identifikačného čísla pre DPH, ktoré prideliť členský štát odberateľa a ktoré mu oznámil odberateľ, určená stála prevádzkareň ako odberateľ tejto služby a či je stála prevádzkareň subjektom, ktorý za danú službu platí.

Ak v súlade s prvým a druhým pododsekom tohto odseku nemožno určiť stálu prevádzkareň odberateľa, ktorému sa služba poskytuje, alebo ak sa služby, na ktoré sa vzťahuje článok 44 smernice 2006/112/ES, poskytujú zdaniteľnej osobe na základe zmluvy, ktorá upravuje jednu alebo viacero služieb využívaných neidentifikovaným a nekvantifikovaným spôsobom, poskytovateľ môže odôvodnene považovať tieto služby za poskytované v mieste, kde odberateľ zriadil sídlo svojej ekonomickej činnosti.

2. Uplatňovaním tohto článku nie sú dotknuté povinnosti odberateľa.“

Poľské právo

7 Článok 28b ods. 1 až 3 ustawa o podatku od towarów i usług (zákon o dani z tovarov a služieb) z 11. marca 2004 (Dz. U. z roku 2011, č. 177, položka 1054) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej stanovuje:

„1. Miestom poskytovania služieb, ak sú poskytnuté zdaniteľnej osobe, je miesto, kde má zdaniteľná osoba, ktorej sú poskytované služby, sídlo svojej ekonomickej činnosti, s výhradou odsekov 2 až 4 a článku 28e, článku 28f ods. 1 a 1a, článku 28g ods. 1, článku 28i, článku 28j ods. 1 a 2 a článku 28n.

2. Ak sa však tieto služby poskytujú stálej prevádzkarni zdaniteľnej osoby umiestnenej na inom mieste, než je miesto, kde má táto osoba zriadené sídlo svojej ekonomickej činnosti, miestom poskytovania týchto služieb je miesto, kde sa nachádza táto stála prevádzkareň.

3. Ak zdaniteľná osoba, ktorej sú služby poskytované, nemá sídlo alebo stálu prevádzkareň v zmysle odseku 2, miestom poskytovania služieb je miesto, kde má trvalé bydlisko alebo kde sa obvykle zdržiava.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

8 Dong Yang, spoločnosť založená podľa poľského práva, uzavrela 27. októbra 2010 so spoločnosťou LG Display Co. Ltd. (Korea) (ďalej len „LG Kórea“), založenou podľa kórejského

práva so sídlom v Soule (Južná Kórea), zmluvu o poskytovaní služieb vo forme montáže dosiek s plošnými spojmi (*printed circuit boards*, ďalej len „PCB“) z materiálov a komponentov vo vlastníctve spoločnosti LG Kórea.

9 Materiály a komponenty potrebné na vytvorenie PCB boli prečlené a následne dodané spoločnosti Dong Yang dcérskou spoločnosťou LG Kórea, konkrétne spoločnosťou LG Display Polska sp. z o.o. (ďalej len „LG Poľsko“) založenou podľa poľského práva.

10 Dong Yang odovzdávala PCB spoločnosti LG Poľsko, ktorá na základe zmluvy so spoločnosťou LG Kórea tieto PCB používala na výrobu modulov TFT LCD. Tieto moduly, ktoré boli vo vlastníctve spoločnosti LG Kórea, boli dodávané inej spoločnosti, a to LG Display Germany GmbH.

11 LG Poľsko disponuje vlastnými výrobnými prostriedkami. Táto spoločnosť a LG Kórea majú odlišné čísla DPH.

12 Dong Yang útovala služby pozostávajúce z montáže PCB spoločnosti LG Kórea, pričom ich považovala za nepodliehajúce DPH na poľskom území.

13 LG Kórea ubezpečila spoločnosť Dong Yang, že nemá stálu prevádzkareň v Poľsku a na poľskom území nezamestnáva zamestnancov ani nedisponuje obchodnými priestormi či technickým vybavením.

14 Riaditeľ Daňového úradu Vroclav sa domnieval, že Dong Yang poskytovala služby montáže PCB v Poľsku, keďže LG Poľsko je stálou prevádzkareňou spoločnosti LG Kórea. Dňa 28.

februára 2017 teda uvedený riaditeľ požadoval od spoločnosti Dong Yang sumu DPH vzťahujúcu sa na montážne služby, ktoré poskytla v roku 2012.

15 V tomto rozhodnutí riaditeľ Daňového úradu Vroclav uviedol, že LG Kórea prostredníctvom svojich zmluvných vzťahov využívala spoločnosť LG Poľsko ako svoju vlastnú prevádzkareň.

16 Dodal, že Dong Yang sa nemala pridržať len vyhlásenia spoločnosti LG Kórea, podľa ktorého táto spoločnosť nemá stálu prevádzkareň v Poľsku, ale bola povinná preskúmať v súlade s článkom 22 vykonávacieho nariadenia č. 282/2011, kto bol skutočným príjemcom služieb, ktoré poskytovala, a že takéto preskúmanie by jej umožnilo dospieť k záveru, že týmto príjemcom bola v skutočnosti LG Poľsko.

17 Dong Yang podala na Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Vojvodský správny súd Vroclav, Poľsko) žalobu o neplatnosť rozhodnutia riaditeľa Daňového úradu Vroclav z dôvodu, že toto rozhodnutie porušuje článok 44 smernice 2006/112, ako aj článok 11 ods. 1 a články 21 a 22 vykonávacieho nariadenia č. 282/2011.

18 Vnútroštátny súd odkazuje na rozsudky zo 4. júla 1985, Berkholz (168/84, EU:C:1985:299); z 2. mája 1996, Faaborg-Gelting Linien (C-231/94, EU:C:1996:184); zo 17. júla 1997, ARO Lease (C-190/95, EU:C:1997:374), a zo 16. októbra 2014, Welmory (C-605/12, EU:C:2014:2298), týkajúce sa pojmu „stála prevádzkareň“ v zmysle článku 44 tejto smernice. Domnieva sa však, že spor, ktorý prejednáva, vykazuje významné skutkové rozdiely. Vzhľadom na skutočnosť, že sídlo spoločnosti LG Kórea sa nachádza v treťom štáte, v tomto prípade Kórejskej republike, sa totiž na túto spoločnosť nevzťahujú slobody priznané Zmluvou o FEÚ a nemôže slobodne vykonávať ekonomickú činnosť na území Poľskej republiky.

19 Vzhľadom na to, že výkon takejto činnosti je možný len vlastníctvom ovládanej spoločnosti, vnútroštátny súd sa domnieva, že spoločnosť usadená v treťom štáte má vždy možnosť

ovplyvňovať činnosť svojej dcérskej spoločnosti, a teda disponovať jej zdrojmi.

20 Vnútroštátny súd sa preto pýta, či a prípadne za akých podmienok musí byť dcérska spoločnosť, ktorú vlastní na poľskom území spoločnosť so sídlom v treťom štáte, považovaná poskytovateľom služieb, najmä vzhľadom na povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 22 vykonávacieho nariadenia č. 282/2011, za stálu prevádzkareň na účely určenia miesta, kde sa služby poskytujú.

21 Konkrétne sa pýta, či existenciu stálej prevádzkarne možno vyvodiť zo samotnej existencie dcérskej spoločnosti alebo či poskytovateľ služieb musí zohľadniť zmluvné vzťahy medzi materskou spoločnosťou a touto dcérskou spoločnosťou. V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza, že zmluvy o spolupráci medzi materskou spoločnosťou a dcérskou spoločnosťou, na základe ktorých poľské daňové orgány dospeli k záveru o existencii stálej prevádzkarne, boli získané v rámci iného daňového konania, než je konanie vo veci samej, a neboli dostupné poskytovateľovi služieb, ktorého sa tento spor týka.

22 Za týchto podmienok Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Vojvodský správny súd Vroclav), ktorý považoval za potrebné získať objasnenie od Súdneho dvora, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Možno na základe samotnej skutočnosti, že spoločnosť so sídlom mimo územia Európskej únie vlastní dcérsku spoločnosť na území Poľska, vyvodiť záver o existencii stálej prevádzkarne v Poľsku v zmysle článku 44 smernice 2006/112... a článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia č. 282/2011...?

2. Je v prípade zápornej odpovede na prvú otázku tretia osoba povinná preskúmať zmluvné vzťahy medzi spoločnosťou so sídlom mimo Európskej únie a dcérskou spoločnosťou, aby zistila, či prvá menovaná spoločnosť má v Poľsku stálu prevádzkareň?“

O prejudiciálnych otázkach

23 Svojimi dvoma otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 44 smernice 2006/112, ako aj článok 11 ods. 1 a článok 22 ods. 1 vykonávacieho nariadenia č. 282/2011 majú vykladať v tom zmysle, že poskytovateľ služieb môže existenciu stálej prevádzkarne spoločnosti usadenej v treťom štáte na území členského štátu vyvodiť len z toho, že táto spoločnosť tam má dcérsku spoločnosť, alebo či je tento poskytovateľ povinný na účely tohto posúdenia zistiť, aké sú zmluvné vzťahy medzi týmito dvoma subjektmi.

24 Článok 44 smernice 2006/112 vo svojej prvej vete uvádza, že miestom poskytovania služieb zdaniteľnej osobe, ktorá koná ako taká, je miesto, kde má zdaniteľná osoba zriadené sídlo svojej ekonomickej činnosti. Druhá veta tohto článku však stanovuje, že ak sa služby poskytujú stálej prevádzkarni zdaniteľnej osoby umiestnenej na inom mieste, než je miesto, kde má táto osoba zriadené sídlo svojej ekonomickej činnosti, miestom poskytovania týchto služieb je miesto, kde sa nachádza táto stála prevádzkareň.

25 Tieto ustanovenia určujú miesto daňovej povinnosti vyplývajúcej z poskytovania služieb s cieľom vyhnúť sa na jednej strane konfliktom právomocí, ktoré by mohli viesť k dvojitému zdaneniu, a na druhej strane nezdaneniu príjmov (rozsudok zo 16. októbra 2014, Welmory, C-605/12, EU:C:2014:2298, bod 42).

26 Súdny dvor už rozhodol, že hoci z daňového hľadiska, a teda prednostne, je najužitočnejším hraničným ukazovateľom na určenie miesta poskytovania služieb miesto, kde má

zdaniteľná osoba sídlo svojej ekonomickej činnosti, zohľadnenie stálej prevádzkarne zdaniteľnej osoby predstavuje výnimku z tohto všeobecného pravidla, pokiaľ sú splnené určité podmienky (rozsudok zo 16. októbra 2014, Welmory, C-605/12, EU:C:2014:2298, body 53 a 56).

27 V tejto súvislosti s cieľom predísť vzniku okolností, ktoré by mohli ohroziť riadne fungovanie spoločného systému DPH, normotvorca Únie v článku 44 smernice 2006/112 stanovil, že ak sa služba poskytla prevádzkarni, ktorú možno považovať za stálu prevádzkareň zdaniteľnej osoby, treba vychádzať z toho, že miestom poskytovania služieb je miesto, kde sa nachádza táto stála prevádzkareň.

28 Pokiaľ ide o otázku, či existuje „stála prevádzkareň“ v zmysle uvedeného článku 44 druhej vety, treba uviesť, že túto otázku treba preskúmať v závislosti od zdaniteľnej osoby príjemcu služieb (rozsudok zo 16. októbra 2014, Welmory, C-605/12, EU:C:2014:2298, bod 57). V tejto súvislosti podľa článku 11 vykonávacieho nariadenia č. 282/2011 „stála prevádzkareň“ znamená akúkoľvek inú prevádzkareň ako sídlo ekonomickej činnosti uvedené v článku 10 tohto nariadenia, ktorá sa vyznačuje dostatočným stupňom stálosti a vhodnou štruktúrou z hľadiska ľudských a technických prostriedkov, ktoré jej umožňujú prijímať a využívať služby, ktoré sa jej poskytujú pre jej vlastné potreby.

29 Je pravda, že v tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že dohoda o voľnom obchode spomenutá v bode 3 tohto rozsudku obsahuje v tabuľke uvedenej v jej prílohe 7A2, konkrétne v druhom stĺpci tejto tabuľky v časti s názvom „Typy podnikov“ výhradu pre Poľskú republiku, podľa ktorej kórejskí investori môžu začať a vykonávať ekonomickú činnosť v Poľsku len vo forme komanditnej spoločnosti, komanditnej akciovej spoločnosti, spoločnosti s ručením obmedzeným alebo akciovej spoločnosti. Toto ustanovenie bráni možnosti podnikov založených podľa kórejského práva priamo vykonávať ekonomickú činnosť v Poľsku.

30 Nemožno však vylúčiť, že dcérska spoločnosť, ktorú na účely výkonu takejto činnosti vlastní materská spoločnosť so sídlom v Južnej Kórei, môže predstavovať stálu prevádzkareň tejto materskej spoločnosti v členskom štáte Únie v zmysle článku 44 smernice 2006/112 v spojení s článkom 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia č. 282/2011. Výhrada uvedená v predchádzajúcom bode tohto rozsudku preto nemá vplyv na výklad pojmu „stála prevádzkareň“ v zmysle článku 44 smernice 2006/112.

31 Treba pripomenúť, že zohľadnenie hospodárskej a obchodnej reality predstavuje základné kritérium na uplatnenie spoločného systému DPH (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. mája 2019, Budimex, C-224/18, EU:C:2019:347, bod 27 a citovaný judikatúru). Preto kvalifikácia prevádzkarne ako stálej prevádzkarne nemôže závisieť len od právneho postavenia dotknutého subjektu.

32 V tejto súvislosti, hoci je možné, že dcérska spoločnosť predstavuje stálu prevádzkareň svojej materskej spoločnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. februára 1997, DFDS, C-260/95, EU:C:1997:77, body 25 a 26), takáto kvalifikácia závisí od hmotnoprávnych podmienok uvedených vo vykonávacom nariadení č. 282/2011, najmä v jeho článku 11, ktoré treba posúdiť vzhľadom na hospodársku a obchodnú realitu.

33 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že poskytovateľ služieb nemôže vyvodíť existenciu stálej prevádzkarne spoločnosti usadenej v treťom štáte na území členského štátu len zo skutočnosti, že sa tam nachádza dcérska spoločnosť tejto spoločnosti.

34 Pokiaľ ide o otázku, či je poskytovateľ dotknutých služieb povinný preskúmať zmluvné vzťahy medzi uvedenou spoločnosťou a jej dcérskou spoločnosťou s cieľom určiť, či prvá uvedená spoločnosť má takúto stálu prevádzkareň v tomto členskom štáte, treba uviesť, že

vnútroštátny súd v návrhu na začatie prejudiciálneho konania odkazuje na článok 22 vykonávacieho nariadenia č. 282/2011.

35 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že tento článok 22 stanovuje rad kritérií, ktoré musí tento poskytovateľ služieb zahŕňať pri určení stálej prevádzkarne príjemcu. V prvom rade ide o preskúmanie povahy a použitia služby poskytnutej príjemcovi služieb, ktorý je zdaniteľnou osobou. Alej, hoci toto preskúmanie neumožňuje poskytovateľovi identifikovať stálu prevádzkarňu tohto príjemcu služieb, treba najmä preskúmať, či zmluva, objednávka a identifikačné číslo pre DPH pridelené členským štátom príjemcu, ktoré mu príjemca oznámil, identifikujú stálu prevádzkarňu ako príjemcu služby a či je stála prevádzkarňa subjektom, ktorý za službu platí. Napokon, pokiaľ dve vyššie uvedené kritériá neumožňujú identifikovať stálu prevádzkarňu príjemcu, poskytovateľ sa oprávnené domnieva, že služby sú poskytované v mieste, kde má príjemca zriadené sídlo svojej ekonomickej činnosti.

36 V dôsledku toho treba konštatovať, ako tvrdili poľská vláda a vláda Spojeného kráľovstva, ako aj Európska komisia, že z uvedeného článku 22 nevyplýva, že poskytovateľ dotknutých služieb je povinný preskúmať zmluvné vzťahy medzi spoločnosťou so sídlom v treťom štáte a jej dcérskou spoločnosťou usadenou v členskom štáte, aby určil, či materská spoločnosť má takúto stálu prevádzkarňu v dotknutom členskom štáte. Konkrétne odsek 1 druhý pododsek uvedeného článku sa týka zmluvy o poskytovaní služieb medzi poskytovateľom a príjemcom služieb, ktorý je zdaniteľnou osobou, a nie zmluvných vzťahov medzi týmto príjemcom ako zdaniteľnou osobou a subjektom, ktorý môže byť prípadne identifikovaný ako jeho stála prevádzkarňa.

37 Okrem toho, ako uviedla generálna advokátka v bodoch 73 a 74 svojich návrhov, poskytovateľovi služieb nemožno tým, že sa od neho bude požadovať, aby zisťoval zmluvné vzťahy medzi materskou spoločnosťou a jej dcérskou spoločnosťou, prístup k týmto skutočnostiam v zásade nemá prístup, uložiť povinnosti, ktoré prináležia daňovým orgánom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. októbra 2019, Altic, C-329/18, EU:C:2019:831, bod 31 a citovanú judikatúru).

38 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na položené otázky odpovedať tak, že článok 44 smernice 2006/112, ako aj článok 11 ods. 1 a článok 22 ods. 1 vykonávacieho nariadenia č. 282/2011 sa majú vykladať v tom zmysle, že poskytovateľ služieb nemôže vyvodiť existenciu stálej prevádzkarne spoločnosti so sídlom v treťom štáte na území členského štátu len z toho, že sa tam nachádza dcérska spoločnosť tejto spoločnosti, a zároveň tento poskytovateľ nie je povinný na účely takéhoto posúdenia zisťovať zmluvné vzťahy medzi týmito dvoma subjektmi.

O trovách

39 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdný dvor (piata komora) rozhodol takto:

Článok 44 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, zmenenej smernicou Rady 2008/8/ES z 12. februára 2008, ako aj článok 11 ods. 1 a článok 22 ods. 1 vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 282/2011 z 15. marca 2011, ktorým sa ustanovujú vykonávacie opatrenia smernice 2006/112, sa majú vykladať v tom zmysle, že poskytovateľ služieb nemôže vyvodiť existenciu stálej prevádzkarne spoločnosti so sídlom v treťom štáte na území členského štátu len z toho, že sa tam nachádza dcérska spoločnosť tejto spoločnosti, a zároveň tento poskytovateľ nie je povinný na účely takéhoto posúdenia zisťovať zmluvné vzťahy medzi týmito dvoma

subjektmi.

Podpisy

* Jazyk konania: poľština.